06/05/2020

Γιατί ο διασυρμός του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας;

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

Ηχηρή παρέμβαση με άρθρο του κάνει ο Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, αναφερόμενος στο διασυρμό το οποίο υφίσταται το τελευταίο διάστημα το Ιερό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

“Όταν δεν αντέχεις, γι’ αυτό και δεν σέβεσαι, εκείνο που για τον άλλον αποτελεί τρόπο ζωής, περιεχόμενο πίστης, γεγονός σχέσης και κοινωνίας, εν προκειμένω το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και η μετάληψη των Δώρων του Θεού, πως μπορείς να κατοχυρώνεις λογικά και αβίαστα την τιμή και τον σεβασμό των άλλων ως προς τη δική σου διαφορετικότητα” ερωτά ο Σεβασμιώτατος.

Επίσης, κάνει λόγο για έλλειμμα στο σεβασμό της πίστεως του άλλου. “Στην εποχή της αποθέωσης του ατομικού δικαιωματισμού, αποτελεί τουλάχιστον οξύμωρο πνευματικό και πολιτισμικό σύμπτωμα, το διαπιστούμενο σοβαρό

έλλειμμα σεβασμού στην πίστη του άλλου. Προφανώς τις επιμέρους κοινωνίες εξυπηρετεί περισσότερο η θολότητα παρά η καθαρότητα του ορίου μεταξύ ελευθερίας και ασυδοσίας, ενώ στην ίδια προβληματική εντάσσεται και η τάση ποινικοποίησης της θείας Κοινωνίας, επιβεβαιώνοντας με τον τρόπο αυτό την προτεραιό-τητα των σκοπιμοτήτων έναντι της αλήθειας", τονίζει.

Αναλυτικά το κείμενο αναφέρει:

Ἡ γελοιοποίηση τῆς μετάδοσης τῆς Θείας Κοινωνίας καί ἡ διακωμώδηση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπό τά ΜΜΕ, ὅσο κι ἄν ἀποτελοῦν γνωστή διαχρονική τακτική κατά τῆς Ἐκκλησίας, ἐντούτοις δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζονται σιωπηρῶς ἀποδεκτά στό πλαίσιο τῆς δημοκρατικότητας καί τῆς συνταγματικῶς κατοχυρωμένης ἐλευθερίας ἔκφρασης τῆς γνώμης καί τοῦ λόγου.

Γιά τούς λόγους αὐτούς καί μακράν ἀπό κάθε διάθεση συνωμοσιολογίας, ἐγείρονται ὁρισμένα ἐρωτήματα:

α) Ὅταν ἐξαιτίας ἰδεολογικῶν κριτηρίων γελοιοποιεῖται ἕνα γεγονός πίστεως, τό ὁποῖο σέ ἐπίπεδο ὀντολογίας ἀποδέχε-ται, εἴτε μικρότερο εἴτε μεγαλύτερο μέρος μιᾶς κοινωνίας, αὐτό ἀποτελεῖ δημοκρατική ἔκφραση, συνταγματικό δικαίωμα ἤ ἀνεπίγνωστη γιά νά μή ποῦμε κατ' ἐπίγνωσιν φασίζουσα ἀντι-μετώπιση;

β) Ὅταν γιά τήν ἱκανοποίηση προσωπικῶν ἤ μερικῶν ἰδεολογικῶν ἀγκυλώσεων δέν γίνεται στήν πράξη ἀποδεκτός ὁ σεβασμός τῆς πίστης οἱουδήποτε ἄλλου καί ἀντιμετωπίζεται ἰσοπεδωτικά, μέσα ἀπό τήν διακωμώδηση τῶν ἐκφραστικότε-ρων στοιχείων της, τότε ποῦ ἀνιχνεύεται ἡ τιμή πρός τήν διαφορετικότητα καί τό δικαίωμα ὕπαρξης τοῦ ἄλλου ὡς ἑτερό-τητα;

γ) Ὅταν δέν ἀντέχεις, γι' αὐτό καί δέν σέβεσαι, ἐκεῖνο πού γιά τόν ἄλλον ἀποτελεῖ τρόπο ζωῆς, περιεχόμενο πίστης, γεγονός σχέσης καί κοινωνίας, ἐν προκειμένῳ τό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί ἡ μετάληψη τῶν Δώρων τοῦ Θεοῦ, πῶς μπορεῖς νά κατοχυρώνεις λογικά καί ἀβίαστα τήν τιμή καί τόν σεβασμό τῶν ἄλλων ὡς πρός τή δική σου διαφορετικότητα;

Στήν ἐποχή τῆς ἀποθέωσης τοῦ ἀτομικοῦ δικαιωματισμοῦ, ἀποτελεῖ τοὐλάχιστον ὀξύμωρο πνευματικό καί πολιτισμικό σύμπτωμα, τό διαπιστούμενο σοβαρό ἔλλειμμα σεβασμοῦ στήν πίστη τοῦ ἄλλου. Προφανῶς τίς ἐπιμέρους κοινωνίες ἐξυπηρετεῖ περισσότερο ἡ θολότητα παρά ἡ καθαρότητα τοῦ ὁρίου μεταξύ ἐλευθερίας καί ἀσυδοσίας, ἐνῶ στήν ἴδια προβληματική ἐντάσσεται καί ἡ τάση ποινικοποίησης τῆς θείας Κοινωνίας, ἐπιβεβαιώνοντας μέ τόν τρόπο αὐτό τήν προτεραιό-τητα τῶν σκοπιμοτήτων ἐναντι τῆς ἀλήθειας.

Ἡ ἐν ἐλευθερία ὅμως ἀποκοπή τῶν ἰδεοληπτικῶν ἀγκυλώσεων βεβαιώνει, ὅτι μπορῶ νά συνυπάρχω δημιουργικά μέ τόν ἄλλο· μπορῶ νά τόν συναντῶ μέσα στόν πλουραλισμό ἑνός πολιτισμικοῦ γεγονότος, νά κοινωνῶ μαζί του γιά νά τόν γνωρίσω καλύτερα ὡς πρόσωπο, διαψεύδοντας ἔτσι κάθε ἄλλη ἀντίληψη ἡ ὁποία θεωρεῖ τόν ἄλλο ὡς κόλαση.

Τέτοιας ποιότητας ζωή βεβαιώνει ὡς πράξη καί ὡς ἦθος, ὅποιος μετέχει συνειδητά στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί κοινωνεῖ τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Γι’ αὐτό εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο τό Μυστήριο Αὐτό. Γιατί καθορίζει τά ἴδια τά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί εἶναι στοιχεῖο τῆς ταυτότητάς Της.

Γι’ αὐτό λοιπόν εἶναι ἀπαξιωτικό νά γελοιοποιεῖται ἀφενός ὁ πολιτισμός μιᾶς σχέσης, τήν ὁποίαν μπορεῖ νά παράξει μόνο μία ὑγιής πίστη, καί ἀφετέρου ὁ τρόπος πού αὐτή σημαίνεται καί ἐκδηλώνεται, ὡς κοινωνία δηλαδή τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου καί τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Γιά ὅλα αὐτά λοιπόν στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία συνεχί-ζουμε νά κοινωνοῦμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία. Γιατί πιστεύ-ουμε ὅτι συνυπάρχουμε σέ ἕναν συνεχῶς μεταβαλλόμενο «καλῶς λίαν» κόσμο πού καλεῖται νά συμβιώσει σέ μιά χριστ-επώνυμη «καινή» ζωή, μία «ἀλλη βιωτή», θυσιάζοντας ὅ, τι μπορεῖ νά ἀποτελεῖ πρόσκομμα ἤ ἐμπόδιο στήν πραγμάτωσή της. Γιατί πιστεύουμε καί ἐλπίζουμε σέ «πράγματα» καί γεγονότα ὅπου κυριαρχεῖ ὁ «ἔλεγχος τῶν μή βλεπομένων» καί ὄχι ἡ λογική, τό συναίσθημα, ὁ νόμος ἤ τό δικαίωμα.